

sikkert som muligt kunne mobilisere. Og her kan jeg ikke undlade at sige, at her havde Forsvarskommissionens Flertals Forslag en Mangel, som jeg ogsaa havde tænkt paa at søge udbedret." Og nu foreslaar han til Udbedring af denne Mangel de to Fløjforter, som allerede ere foreslaaede af Regeringen, altsaa som et Par Horn, der paa Søsiden skulle staa frem og afværge en Landgang indenfor en Afstand af en Dagsmarch fra Byen. I øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa at udtale mig om, hvorvidt det overhovedet kan siges at være blot tilnærmelsesvis tilstrækkeligt at gaa den Vej. Men det ærede Medlem har ved disse Udtalelser erkendt Nødvendigheden af, at København sikres mod Overtopping, saa at Mobiliseringen kan fuldføres, og han har erkendt, at han var betænkt paa at fremsætte Forslag, der skulde bøde paa en Mangel i saa Henseende ved Flertallets Forslag. Det var ganske vist en overordentlig væsentlig Mangel, og det er forbavsende, at Flertallet ikke har kunnet opdage den selv.

Jeg skal ikke gaa ind paa den politiske Del af det ærede Medlems Udtalelser, det finder jeg ganske overflødig, men jeg mener at være forpligtet til at gaa ud fra, ogsaa med det ærede Medlems Udtalelser for Øje, at det ærede Medlem ogsaa i det Magtforhold, han staar i nu, har nøjagtig den samme Forpligtelse og forhaabentlig ogsaa nøjagtig den samme Villie til at søge at faa Forsvarssagen bragt til en lykkelig Afslutning, som da han stod paa sin Forgængers Plads for et halvt Aar siden. Der er her fra hans Side, om end med mange Forbehold, fremkommet saadanne Udtalelser, at man har Ret til at haabe, at der ved de fortsatte Forhandlinger af rent saglig Art i et Udvalg kan naas et Grundlag, hvortil Tinget kunde slutte sig.

Saa har det ærede Medlem brugt en Udtalelse, som jeg mener, han ikke har Ret i. Han har sagt, at selv om man tog den Stilling i Forterrainet bort, som den højtærede Minister har foreslaaet, kunde man ikke derfor sige, at den foreslaaede Forsvarsordning havde Hældning til nogen af Siderne. Det kan det ærede Medlem naturligvis sige, men det forslaar ikke, thi det er en Kendsgerning, at hele Lan-

det og ogsaa Udlandet forstaar, at der da vilde være en Hældning — jeg skal ikke komme ind paa, til hvilken Side, det er nu gentaget saa tidt. Hvis det derimod lykkes det ærede Medlem ved Hjælp af sin store Indflydelse i Flertallet her at naa til en Overenskomst med den højtærede Forsvarsminister og alle os, der ønske, at Landet maa kunne forsvares, vil jeg gaa ud fra, at denne Løsning ikke har nogen Art Hældning, thi det bør den mindst af alt have.

Jeg vil sluttelig sige, at saaledes som Stillingen er, er der ikke nogen Vej uden om — det tror jeg ogsaa erkendes af alle, baade Venner og Modstandere — et effektivt Forsvar; den Opgave maa løses, hvis vi skulle have Tro og Tillid til Landets fortsatte Bestaaen. Og da man nu i det væsentlige er ved at opnaa Enighed om de Grundprincipper, hvorefter Løsningen skal finde Sted, mener jeg, der er Anledning til at haabe, at det skal kunne lykkes Rigsdagen, inden den skilles for denne Gang, at naa til i det mindste Grundlaget for en Løsning, der først og fremmest rummer „Forsvarligheden“ i sig. Til sidst vil jeg sige til dem, der have Magten i dette Ting, og dermed hovedsagelig her i Landet, nemlig Bondestanden, at den bør ikke glemme, hvorledes det gik Adelen i den første Del af det 17de Aarhundrede, da den undlod at gøre, hvad der var nødvendigt, for Landets Forsvar, fordi den saa først paa Skillingen og sidst paa Forsvaret. Hvis de nuværende Magthavere undlade det, som Magthaverne den Gang undlod, vil der med Sikkerhed kunne siges det samme om dem, som der kunde siges om Adelen i det 17de Aarhundrede, at Magten vil være tabt for dem. (*Alfred Christensen*: Det er en Trusel!) Jeg skønner ikke, der ligger nogen Trusel i, at man udtaler sin Opfattelse af, hvad den historisk nødvendige Kendsgerning vil blive i Henhold til en Parallel fra Fortiden, som vel ingen vil modsige. Det var Grunden til, at Adelen tabte sin Magt, at den nægtede de nødvendige Midler til Rigets Forsvar. Jeg siger: Hver Gang Magthaverne gøre det paa et afgørende Tidspunkt, glider Magten ud af Hænderne paa dem.

Saa er der i Gaar brugt et Ord, jeg